

UNA BENVINGUDA INOBLIDABLE

(Obra escrita amb la recopilació d'idees de l'alumnat de la classe de cinqué del any escolar 2025-2026, de l'escola Bertomeu Llorens i Royo de Catarroja. Els noms dels personatges han sigut decidits per cada alumne i alumna que participava)

NARRADOR: any 1993, ja no hi ha rastre de criatures amb cap de flor i dents de dinosaure al nostre planeta. Ens trobem a una localitat que podria ser la meua, la vostra o fins i tot, una imaginaria. Estem a un institut on, al contrari que a les series de televisió que tant vos agraden, mai passa res..... Mai? La calor comença a atabalar i es respira en l'ambient que els i les alumnes comencen a deixar de costat les seues responsabilitats i es centren en el proper viatge de fi de curs....

(Max, Daim, Mariana, Aurora i Sandra pugen a l'escenari mentre discuteixen)

MAX: no és possible! Altra volta tard! Som la vergonya de l'institut!

MARIANA: dona, no et preocupes, demanem disculpes i tot arreglat fins la pròxima!

SANDRA: Mariana té raó, amés, som les reines de la festa del pijama, i la festa té les seues conseqüències...

MARIANA: sí.. i ma mare diu que les conseqüències cada volta són pitjors, així que cal aprofitar...

AURORA: jajajajajaj, tots els dies escolte que vetlar senta pitjor a partir dels 28...

SANDRA: doncs encara ens queden onze anys bons!

TOTES: jajajajajajaja!

MARIANA: Daim... Què penses? Estàs molt callada...

DAIM: (quasi plorant) estic preocupada...esta volta sí, sí....(es queda pensant)

AURORA: sí què, dona?

DAIM: que l'hem fet grossa, Aurora, l'hem fet grossa! Estem jugant-nos les notes finals i a este pas no ens arriba ni per a treballar en un banc!

SANDRA: ens raó, anem i esperem que esta vegada colen les nostres cares de pena i la disculpa...

(Les amigues baixen de l'escenari. Es col·loquen cadires i puja la mestra, que està amb mala cara darrere d'una taula)(Entren les xiques mirant a terra. Daim alça el cap i mira uns segons a la mestra i es tira les mans al cap. Totes se senten)

MESTRA: vaja! Quina educació vos ensenyen aquí... Ja ni saludeu!

DAIM: té vostè raó. Estem avergonyides per la situació. Li preguem, accepte les disculpes...

MESTRA: la situació de hui?, la de la setmana passada?, la del mes passat?... No, Daim, ja sé que vols arribar a presidenta del govern, però esta vegada ja no passa. Esteu castigades...

(Totes acatxen el cap. De sobte, Aurora parla com murmurant...)

AURORA: maleïda bruixa fastigosa....

MESTRA: què, Com?

SANDRA: que diu que té una ferida a la cuixa i és grossa.

MESTRA: (Mirant a Aurora)no esperava això d'una senyoreta tan correcta com vostè. Estarà vostè un mes sense pati i cridaré a la seua casa ara mateix!

AURORA: (Cridant) això és il·legal! Es vostè una amargada!

MESTRA: i vostè serà l'encarregada de netejar els urinaris l'últim més de classe. Totes fora d'ací! Brrrrr...No puc més! Açò no està ben pagat!!

(Les xiquetes i la mestra ixen de la classe. Baixem taules i cadires)(Tornen a pujar les xiquetes sense Aurora i es queden a un racó)

MARIANA: efectivament, esta vegada l'hem fet grossa. Li heu vist els ulls?

MAX: i els llavis! Se li escapava la baba mentre cridava. Es pot dir que ha patit!

(Pugen Chloé, Vera i Mireia, que estudiaven en el mateix institut)

CHLOÉ: hola companyes, com esteu? Quines cares teniu...

VERA: o l'heu fet ben bona o vos han castigat sense viatge de fi de curs...

MAX: doncs un poc de les dos...

MIREIA: com? I perquè no està Aurora amb vosaltres?

MARIANA: jajajaj. Es graciós.... Voreu... Aurora li ha dit a la mestra que era una maleïda bruixa fastigosa...

SANDRA: i que estava amargada, jajajajaj

VERA: jajajajaj. Aurora? Però si mai diu res!

DAIM: i va estar l'últim mes de curs netejant els vàters que vosaltres utilitzareu.

MAX: així que no feu escampades molt grosses i deixeu-ho tot net...

TOTES: jajajajajajajajaj

DAIM: el cas és que van a cridar a les nostres cases i segurament ens quedarem sense viatge...

VERA: jajajaja... Es pot dir que vos heu quedat ben agust!

CHLOÉ: vos heu coronat! Jajajaja. És el millor que he escoltat des de que estudiem aquí.

TOTES: jajajajaja

SANDRA: bé, xiques. Hora de tornar a casa, si no anem al viatge, ja sabeu perquè és. No volem contar-ho molt.

MARIANA: millor que no ho sàpiga molta gent...

MAX: o igual si la gent ho sap Aurora passa a ser la més popular de l'insti...

DAIM: bé, tal volta no ho sabrem mai...Coneixent a Aurora no creguem que vulga que tot el món ho sàpiga.

SANDRA: ens anem ja.. A vore si la bronca és més grossa per no arribar prompte a casa...

(Les xiques s'abracen amb la que tenen davant i baixen Mariana, Max, Sandra i Daim)

VERA: (plorant d'emoció): snfffff.... La Selva Negra! Yuhuuuuuuu!

MIREIA: aiiii...quines ganes de vore-la. Este mes sobra. No pot acabar ja aquesta avaluació?

CHLOÉ: sí, perquè si continuem així... El meu germà ha tornat a barallar-se i després els mestres em miren mal a mi!

MIREIA: xe, quin xiquet més nervioset. Es que no pot posar-se les mans a les butxaques?

VERA: no té remei! Va....anem cap a classe que encara fem tard nosaltres també.

MIREIA: sí, però abans vull dir-vos una idea.

CHLOE: Mireia... em fas por quan dius això...Què vols?

MIREIA: els mestres d'enguany son horribles i ens tracten molt mal. Mireu la pobre Aurora. I els xics només parlen de Stranger things i de six-seven six seven....

VERA: ja sé per on vas. I les xiques seran castigades per arribar tard i defensar Aurora...

MIREIA: exacte! I si anem nosaltres soles?

VERA I CHLOÉ: quina gran idea!

MIREIA: esta mateixa nit ens ajuntem i ho mirem!

CHLOÉ: perfecte. Ma mare té una amiga que treballa a una agència de viatge.

VERA: així ho farem . ara sí, anem a classe que a este pas no arribem!

(Ixen de l'escenari)

NARRADOR: tot va anar com era d'esperar. Max, Daim, Sandra, Mariana i Aurora, en protesta per l'actitud de la mestra, decidiren organitzar un boicot i com a conseqüència es quedaren sense aprovar i sense viatge. Mireia, Vera i Chloé decidiren continuar amb el seu pla i amb l'ajuda de l'amiga de la mare de Chloé buscaren un campament a la mateixa Selva Negra però molt lluny de la resta de companys i companyes. El temps ha volat i l'angoixa de viure dies i dies on s'ajuntaven fins a tres exàmens va deixar pas a la recompensa de les vacances, en alguns casos molt merescudes i, en altres, la veritat que no tant. Reprenem l'acció a l'aeroport on les tres amigues arribaran entre emocionades i nervioses per viure el viatge dels seus somnis...

(Mireia puja a l'escenari)

MIREIA: (Bufant acalorada i nerviosa) no m'ho puc creure! Però què fan estes dos?

CHLOÉ: (puja corrent i cridant) ja estic ací! Ja arribe! Perdoneu!

MIREIA: com que perdoneu? Però si la teua altra millor amiga encara no ha aparegut!

VERA: (Entra cridant i corrent) vinga xiques, que arribem tard!

CHLOÉ: quin morro tens! Què dius? Si la que arriba tard eres tu!

HOSTESSA: passatgers a l'avió, passatgers a l'avió!

MIREIA: heu deixat les maletes, xiques?

CHLOÉ: sí! Et penses que son boves?

VERA: mare, esta com està! Per què estàs tan nerviosa? A vore si resulta que les classes i els exàmens et relaxen..

MIREIA: tal qual... És que anava a dir algo paregut!

VERA: eso, cara queso!, jajajajajajaja

CHLOÉ: teniu raó. Perdoneu! Estic taaaan emocionada....

MIREIA: clar, no hi ha problema!

VERA: com anem a enfadar mos ara!, jajajajaj, pugem!

(Les tres amigues es retiren de l'escenari)

NARRADOR: l'avió s'enlaira. El destí és Friburg, una de les ciutats més vives de la Selva Negra a Alemanya.

(Pugen a escena Danitaki, Gordofoeo, Flacofeo i Periquito)

NARRADOR: ací tenim una família de Friburguesos, que no només beuen cervesa i mengen salsitxes gegants i de colors no vistos per ací. Ací també es trenquen els estereotips. El senyor Danitaki s'està menjant el pimentó picant més gran i més picant del món, mentre que Gordofoeo prepara les bromes de la seua següent actuació.

DANITAKI: (Pega un mos) ai, Urf...Aaaarghhh! Aquest pimentó és....Massa picant! Necessite llet!, Necessite llet!!

GORDOFEO: (Es veu com cara al públic i amb un somriure barreja llet amb fanta en un got)...doncs pren aquesta llet! Ràpid!

DANITAKI: ai gràcies! (després de dos segons comença a cridar mes fort encara) Però què m'està passant? Perquè note que la picor és propaga?

GORDOFEO: inoçant!!

DANITAKI: (perseguint-lo) et recordaràs d'açò! Vine aci!!!!!!

(Flacofeo entra a escena corrent)

FLACOFEO: però què passa ací?

GORDOFEO: res, home, res... no passa res... I si passa, se li saluda!

DANITAKI: reeeeees? Com què reeeeeee (es desmaia i cau sense acabar la frase)

FLACOFEO: però... Perquè s'ha desmaiat?

GORDOFEO: no seeeee (xiula)

FLACOFEO: no em fie de tu... estaves amb ell. Com què no ho saps?

GORDOFEO: es que anava a dir algo paregut...jajajajajaj

(Entra periquito)

PERIQUITO: hola fami.....Però què ha passat? Per què està Danitaki a terra?

GORDOFEO: (alçant les mans) Soles li he donat fanta!

PERIQUITO: clar. I s'ha desmaiat soles per beure fanta...

GORDOFEO: perquè ha menjat picant! Mooooooolt!

(Danitaki recobra el sentit i s'alça)

DANITAKI: un moment? Què ha passat aquí?

GORDOFEO: ah, hola, Danitaki. Estaves esgotat! Has descansat? Els estava explicant què és una fracció equivalent.

DANITAKI: sí, va... De debò?

GORDOFEO: clar! Què creus si no és això?

DANITAKI: dona igual, em vaig!

TOTS: adeu!

(Danitaki desapareix de l'escena, però es queda darrere d'una finestra espiant)

PERIQUITO: bé... I ara què fem?

GORDOFEO: no se... Juguem a la Switch?

PERIQUITO: estàs mal del cap. Tu ahí, l'altre a terra i tu com si res. Va ...què ha passat?

GORDOFEO: ha passat una tortuga tan ràpida que ha derrapat i ha trencat la porta!

FLACOFEO: eres un romancer. No em crec res del què dius. Què has fet?

GORDOFEO: saps quin és el secret de la felicitat és no discutir?

FLACOFEO: no estic d'acord!

GORDOFEO: tens tota la raó!

TOTS: jajajajajajajajaj

FLACOFEO: ha sigut bo! Va. Ara de veres! Què has fet?

FLACOFEO: val. Ho confesse. Vaig donar-li llet amb fanta mesclada! Jajajajaja

PERIQUITO: bah, jajajajaja. Tampoc era tan bon amic!, jajajajja

(S'escolta un colp fora. Danitaki entra cridant, primer molt cabrejat, però quan comença a córrer per agarrar a Gordofo, comença a cridar, però d'angoixa i finalment, i tirant-se les mans a la panxa, cau desmaiada un altra vegada)

GORDOFEO: sense dubte és un xic picant!

FLACOFEO: ai, quina caiguda més desagradable!, Ràpid, agarrem-lo y amaguem-lo!

PERIQUITO: sí... a vore si tenim sort i quan desperte passa igual i no recorda res!

(Entre els 3 l'agafen i el trauen de l'escena)

NARRADOR: i este pot ser un dia com qualsevol altre d'una família als carrers de Friburg. Be...No ens enganyem... esta gent molt molt normals tampoc eren. I ara... un moment.... Per on anem? Aquesta obra està sent un xicotet caos. On estàvem? Ah sí. Abans del pimentó picant havíem deixat a tres súper amigues a un avió.. Què serà d'elles? L'avió ja aterrat a la Selva Negra fa hores, i per fer-ho curt i que no hagen d'estudiar massa paper, farem que apareguen directament a la zona del campament...Però abans, un poc d'eixe esport tan bonic i tan emocionant!)

(A escena Will i Mike juguen a Basket. Després d'uns 30 segons paren de jugar i apareixen Steve, Lucas i Dustin. Mentre parlen amb Will, Mike agarra la pilota i desapareix)

STEVE: ei, Will! Com quedares ahir al partit?

WILL: tu què creus, tio?

STEVE: que vas perdre!

WILL: mare meua! Que no!!

STEVE: tranquil! Era una pregunta. Aleshores, has guanyat. No?

WILL: clar! Últimament només faig que guanyar! , jajajajaj

LUCAS: per cert, Steve. I tu?, Com va anar ahir el futbol?

STEVE: que no va ser ahir, empanat!

DUSTIN: ei, tios. Ja està bé! Mireu això!

(Es fa el silenci. Tots sospiren i es tiren les mans al cap)

LUCAS: és sang?

(Steve s'avança i fa com que xupla el líquid)

TOTS: aaaargh!!!!

STEVE: en efecte, tot indica que és sanc.

(En eixe moment apareixen Vera, Mireia i Chloé carregades i rient-se a escena)

MIREIA: disculpeu, xics. Busquem el campament cuinasana. Estem prop?

WILL: ehhhh.... perdoneu. Esteu al lloc adequat. Som els monitors del campament.

CHLOE: pareix que esteu preocupats... Com si haguéreu vist un fantasma...

DUSTIN: ho hem vist. De fet, mireu això (assenyala la sang i les xiques respiren i es porten les mans al cap)

STEVE: i Mike? (cridant) Mike!!! Mike!!!...(Ja més baixet) Mike...

LUCAS: ha

WILL: desaparegut! Però si estàvem jugant fa deu minuts! Ningú l'ha vist?

VERA: Mike? Qui és Mike? Què està passant? Les vostres cares comencen a preocupar-me.

DUSTIN: tinc una idea!

LUCAS: ui, Dustin ha pensat... Quina por!

DUSTIN: mmmm. Tenia una idea, però per culpa teua ja no la recorde.

LUCAS: per la meua culpa?

DUSTIN: doncs sí!

WILL: no passa res! Pensem un altra idea i ja està!

(tots passen uns segons en silenci)

STEVE: per què no li demanem ajuda a sombra?

CHLOÉ: qui és sombra?

LUCAS: és una criatura estranya. Un anti superheroi.

DUSTIN: diuen que si més de tres persones criden el seu nom en un punt del bosc apareix envoltat de fum...

VERA: jajajajaja. Açò és un poc ridícul. Quina pel·lícula ens esteu contant!

CHLOÉ: jo pense el mateix. Millor anem a descarregar les maletes

WILL: espereu. És un assumpte seriós. Ha desaparegut un amic i hem trobat un bon grapat de sang.

MIREIA: la sang sí pareixia reial.

STEVE: es que anava a dir algo paregut.

LUCAS: fem una cosa. Anem a provar-ho.

VERA: em pareix be, però si no ix ningú vosaltres carregareu les maletes i ens arreglarem l'habitació.

WILL: es que anava a dir algo paregut! Tracte fet.

DUSTIN: a la de tres, cridarem ombra amb totes les nostres forces. Una...

VERA: dos....(es miren tots i totes dubitatius)

STEVE: I tres!!

TOTS: Sombra!!! (Uns segons de silenci)

VERA: a treballar, calamars! Ja podeu agarrar les nostres coses.

LUCAS: un segon. Hem de donar-li un altra oportunitat. Sombra porta anys ajudant als dèbils!

WILL: és just. Una, dos i..

MIREIA: tres!

TOTS: Sombra!!!

MIREIA: jajajajja, jajajajajajaja

CHLOÉ: i vosaltres sou els monitors? Haureu de currar-vos més les bromes!

(De sobte, la màquina comença a traure fum i tots i totes es queden bocabadats)

MIREIA: ai, ai, ai.....

(Sombra apareix corrent, fent cabrioles.....lo que el personatge vulga)

VERA: no! Ves-te'n d'ací, engendre del mal!

(Sombra desapareix de l'escenari)

DUSTIN: però què has fet? Ell obeïx tot el que diu qui li crida.

WILL: hem de convocar-ho un altra vegada... Preparades?

MIREIA: un, dos i tres!

TOTS : (menys Vera i Chloe que es tiren les mans al cap) Sombra!!

(torna a aparèixer fum. Sombra torna a aparèixer a l'escenari però entropessa just en el moment de pujar i comença a cridar i a queixar-se molt fort.

LUCAS: la que heu organitzat per la vostra desconfiança!

DUSTIN: i Mike sense aparèixer. On és el meu amic?

SOMBRA: ai, ai, ai, ai....

Will: aguanteu!, vaig a pel meu amic Jason Five, que és especialista en primers auxilis.

(Baixa de l'escenari. Dalt es queden tots mirant-se uns a altres i fent gestos de desconcert. Ombra es queixa una volta més i en eixe moment pugen Will i Jason)

JASON: hola! Si que estarà la cosa mal per a que Will m'haja despertat!

SOMBRA: ai, ai, ai....

JASON: però...què ha passat ací? Sombra? El gran Sombra? Què heu gosat fer?

CHLOÉ: ha sigut un accident, perdona'ns!

MIREIA: de fet no hi ha res a perdonar, no vulgues quedar bé!

VERA: esta persona s'ha entropessat soles. Diuen que és un superheroï, però pareix un "súper torpe"!

SOMBRA: ai, ai, ai...

JASON: i quins pulmons! Com crida! És insuportable!

DUSTIN: sí, per favor. Fes alguna cosa per a que deixi de patir...

JASON: està bé ..(Jason agarra a ombra i li pega dos calbots amb la mà de protecció) Ale.. ja estàs anestesià! Per on anàvem?

WILL: mmm.. El mètode és qüestionable, però funcionar ha funcionat.

JASON: i tant! He tardat tres anys en dominar-ho, però funcionar, funciona que dona gust!

LUCAS: ara quan trobem a Mike ens faràs un curset!

JASON: Mike? Súper Mike? Que li ha passat?

STEVE: no sabem res. Estava jugant amb Basket amb Will, trobem un toll de sang i...Bye bye Mike.

JASON: hem de fer alguna cosa. Ja es quasi de nit i m'agarra fam. Molta fam!

(De sobte s'apaguen les llums. Tot el món es queda mirant-se amb desconcert. De sobte apareixen Alicia i Vitel amb un vestit negre i un ciri (opcional), i comencen a cantar una misteriosa cançó al centre de l'escenari...)

ALICIA I VITEL:

Un i dos, tot està fosc

Dos i tres, el teu cap del revés

Quatre i Cinc, un ganivet jo tinc

Cinc i sis, punxar-te hui és precís

Set i huit, el teu cervell està fregit

Huit i nou, vaig a llançar-te a un pou

Nou i deu, el teu cor ara és meu!

Ja no vius, de mi tu ja no et rius!

(Tot el món a l'escenari es queden a un racó i comencen a abraçar-se amb molta por. De sobte, entren Kristel, Reda, Kirill i Jad i es queden darrere de Alicia i Vitel, i tornen a cantar la cançó)

ALICIA, VITEL, KRISTEL, REDA, JAD I KIRILL:

Un i dos, tot està fosc

Dos i tres, el teu cap del revés
Quatre i Cinc, un ganivet jo tinc
Cinc i sis, punxar-te hui és precis
Set i huit, el teu cervell està fregit
Huit i nou, vaig a llançar-te a un pou
Nou i deu, el teu cor ara és meu!
Ja no vius, de mi tu ja no et rius!

(Quan acaba, la resta de personatges continuen abraçats però criden més fort encara)

(Ara apareix Mike, amb la samarreta trencada i taques de sang per braços i cara)

MIKE: (Dirigint-se a Mireia, Chloé i Vera) hola criatures. Qui sou? Què feu a Friburg?

MIREIA: eh, eh, eh.... Volíem unes vacances d'estiu inoblidables...

MIKE: ja ho crec que ho seran.. Ja ho crec que seran inoblidables (riu)

(Les tres amigues s'abracen molt fort)

VERA: qui, qui, qui eres tu? Que li ha passat a la teua roba?

MIKE: saber això no és important, ni va ajudar-vos a continuar respirant demà.

VERA: què, què, què hem fet? Què passa en aquest campament?

MIKE: mmmm, les mestres desesperades envien ací a les alumnes que no han sigut bones.
Teniu alguna cosa que amagar?

CHLOÉ: mmmm.. Jo vaig regirar l'armari de la mestra buscant els exàmens de fi de curs mentre ella vigilava el pati.

MIKE: vaja això no estava a la meua llista! I tu, Vera?

VERA: jo no he fet res dolent!

MIKE: segur, dimoniet?

VERA: mmmm... Jugàvem la final provincial de bàsquet i vaig furtar la mascota de l'equip contrari. Estaven tan mal que guanyarem!

MIKE: eres pitjor del que em pensava! Això no estava a la llista tampoc! I tu, Mireia? Alguna confessió?

MIREIA: d'acord...Vaig ser jo la que vaig tallar els cables de l'ascensor de l'escola perquè em feia gràcia que els mestres hagueren de pujar als lesionats com a sacs de creïlles!

MIKE: doncs...Això tampoc ho sabia! Sou tres xiques prou travesses! I ara pagareu per tot...
(Avança cap a les xiques es porta les mans a la butxaca com si anara a agarrar un arma)

(Les tres amigues, en adonar-se de la situació, s'abracen i comencen a cridar molt fort espantades. De sobte, Mike trau unes claus de la butxaca i li les posa davant a les xiques)

MIKE: benvingudes al campament! Ací teniu les claus de la vostra cabanya especial!
Jajajajajaj

(De sobte, tots i totes comencen a riure. Sombra s'alça també i riu. Les xiques s'amollen i obrin els ulls)

MIREIA: p, p, però que?

JASON: efectivament! Heu sigut tres alumnes tan bones que l'amiga de la mare de Chloé ens va dir que vos mereixíeu una experiència que recordareu sempre!

STEVE: i les vostres mares ens digueren que éreu fanàtiques de les pel·lícules de terror.

DUSTIN: sí! Fa tres setmanes que treballem en aquesta benvinguda.

WILL: esperem haver estat a l'altura!

VERA: vaja! No sé si matar-vos o abraçar-vos!

MIREIA: és que anava a dir algo paregut! Quasi em muic de por!

CHLOÉ: sí. Per un moment pensava que el cor se m'eixiria de tan fort que bategava.

MIKE: sí. La veritat és que segons veia les cares pensava que ens estàvem passant un poc. Pero bé. M'alegre de que tot haja acabat be!

VERA: però hi ha una cosa que no em quadra... Quan vam aparèixer nosaltres ja havíeu trobat la sang!

STEVE: sí. És cert. Jason vos estava seguint des del principi i havíem pensat començar la farsa just abans de que apareguéreu.

LUCAS: per si escoltàveu o veieu des de la distància alguna cosa que ens fastidiara l'actuació.

MIKE: fins i tot jo vaig desaparèixer sense estar segur de si em voríeu. Així anàvem interioritzant els personatges... jajajajja

(Tots els i les artistes es giren cap al públic, es queden molt seriosos i comencen a cantar la cançó...)

TOTS I TOTES:

Un i dos, tot està fosc

Dos i tres, el teu cap del revés

Quatre i Cinc, un ganivet jo tinc

Cinc i sis, punxar-te hui és precís

Set i huit, el teu cervell està fregit

Huit i nou, vaig a llançar-te a un pou

Nou i deu, el teu cor ara és meu!

Ja no vius, de mi tu ja no et rius!

(En acabar, salutació i aplaudiment de comiat)